

Ranko Pavlović

Triptih o misli

NEGVE

Oko Filozofove glave
misao se izvila u negve
i stezala mu sljepoočnice
kao što udav stiska
tijelo ulovljene antilope.

U dubokoj tami noći
pucaju rebra sirote lovine,
prskaju Filozofove čeone kosti.

U misli koja steže - pitanje,
oštro kao krhotina razbijenog ogledala.

Zna Filozof: kad bi šćepao odgovor
na pitanje iz misli što ga steže,
za glavu ili za rep, sasvim svejedno,
misao bi odmah popustila,
i kao ljubavnica iz starovremenih romana,
opružila se kraj njega u toploj ložnici.

I pruža Filozof ruku, kao što kovač
pruža desnicu prema čekiću,
hvata papir i olovku,
i počinje da piše Pjesmu.

Niže se stih do stiha,
stisak polako jenjava.

Odjednom,
kao što se misao izvila u negve,
iz jednog stiha, stidljivo,
izmigolji se odgovor.

U istom času,
na desnoj strani Filozofovog kreveta
prazninu popuni blaga toplina misli,
iste one što se bila prometnula u negve.

NA RIJECI, S HERAKLITOM

Zagazih u rijeku
i nagazih na oštar kamen,
na zašiljenu Heraklitovu misao.

I zažalih što sam rasklopio
korice knjige na kojima je pisalo:
Filozofija za početnike.

Nikada više, dakle, neću
u ovoj rijeci razgorjeti vatru,
a mislio sam da je život preda mnom.

Na obalama svih rijeka
trebalo bi postaviti upozorenje:
Opasno je čitati filozofe!

SPOMENIK PRSTU

Milenijumima filozofi objašnjavaju svijet,
hvatajući ono sušto kao klisku potočnu pastrmku
koja im stalno bježi iz misli,
ali malo šta su objasnili.
Čak ni to zašto je njima dato
da tumače volju i djelo Svevišnjeg,
koji možda ni sâm nije znao
šta će se izroditi iz njegovog sna.

Malo su šta, kažem, objasnili filozofi,
ali ni to ne bi uspjeli
da prstom na čelu nisu podbočili misao
koja se praćakala kao zvijer uhvaćena u zamku.

Zato prstu, konkretnije, kažiprstu,
treba podići granitni spomenik
za sve što su nam ostavili mislioci.